Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 12ης Ιουλίου 2012*

«Αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης — Άρθρο 92, παράγραφος 1,του Κανονισμού Διαδικασίας — Αγωγή που ασκούν κατά κράτους μέλουστα θύματα σφαγών που διαπράχθηκαν από τις ένοπλες δυνάμεις του κράτους αυτού κατά τη διάρκεια πολέμου — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτωντης Ευρωπαϊκής Ένωσης — Πρόδηλη αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου»

Στην υπόθεση C-466/11,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση που υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το Tribunale ordinario di Brescia (Ιταλία) με απόφαση της 25ης Ιουλίου 2011, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Σεπτεμβρίου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

Gennaro Currà κ.λπ.

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

παρεμβαίνουσα:

Repubblica italiana,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský (εισηγητή), E. Juhász, T. von Danwitz και D. Šváby, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία των Συνθηκών ΕΕ και ΛΕΕ και των άρθρων 17, 47 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

2 Η αίτηση αυτή έχει υποβληθεί στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ ορισμένων Ιταλών πολιτών και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) σχετικά με το αίτημά τους να τους καταβληθεί αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για τη ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστησαν λόγω της εκτόπισής τους κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ή της εκτόπισης ατόμων από τα οποία οι ενάγοντες έλκουν δικαιώματα.

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 28 της Σύμβασης της Βιέννης για το δίκαιο των συνθηκών, της 23ης Μαΐου 1969, ορίζει τα εξής:

«Με την εξαίρεση της περίπτωσης κατά την οποία υφίσταται διαφορετική πρόθεση, προκύπτουσα από τη συνθήκη ή από αλλού, οι διατάξεις της συνθήκης δεν δεσμεύουν ένα συμβαλλόμενο μέρος για οιαδήποτε πράξη ή οιοδήποτε γεγονός που έλαβε χώρα ή για οιαδήποτε κατάσταση η οποία έπαυσε να υφίσταται πριν από την ημερομηνία κατά την οποία η συνθήκη τέθηκε σε ισχύ ως προς το συμβαλλόμενο αυτό μέρος.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

4 Με την απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2003 στην υπόθεση Ferrini, η οποία δημοσιεύτηκε στις 11 Μαρτίου 2004, το Corte suprema di cassazione έκρινε ότι ο ενδιαφερόμενος στην υπόθεση εκείνη Ιταλός πολίτης μπορούσε να εναγάγει ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με αίτημα την καταβολή αποζημίωσης ή/και χρηματικής ικανοποίησης για τη ζημία και την ηθική βλάβη που είχε υποστεί λόγω της εκτόπισής του, διότι, λόγω της βαρύτητας των εγκλημάτων που είχαν τελεστεί σε βάρος του πολίτη αυτού, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορούσε να επικαλεστεί την ετεροδικία της βάσει του διεθνούς δικαίου.

5 Κατόπιν της απόφασης αυτής, οι ενάγοντες στην υπόθεση της κύριας δίκης προσέφυγαν στο Tribunale ordinario di Brescia, με αίτημα να υποχρεωθεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να τους καταβάλει εύλογη αποζημίωση ή/και χρηματική ικανοποίηση για τη ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστησαν λόγω της καταναγκαστικής εργασίας και της εκτόπισης αυτών των ίδιων ή των ατόμων από τα οποία οι ενάγοντες έλκουν δικαιώματα.

6 Στις 23 Δεκεμβρίου 2008 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προσέφυγε στο Διεθνές Δικαστήριο κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, λόγω του ότι το κράτος αυτό δεν είχε σεβαστεί την αρχή της ετεροδικίας των κρατών.

7 Ενόσω εκκρεμούσε η υπόθεση ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου, η Ιταλική Δημοκρατία εξέδωσε τον νόμο 98/2010, της 23ης Ιουνίου 2010 (που δημοσιεύθηκε στην *GURI* [Εφημερίδα της Κυβέρνησης της Ιταλίας], αριθ. φύλλου 147, της 26ης Ιουνίου 2010), ο οποίος περιλαμβάνει διατάξεις για τη ρύθμιση επειγόντων ζητημάτων σχετικά με την ετεροδικία των αλλοδαπών κρατών ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων και με τις εκλογές στους αντιπροσωπευτικούς φορείς των Ιταλών του εξωτερικού και ο οποίος προβλέπει ότι η εκτέλεση των καταψηφιστικών αποφάσεων που εκδίδονται σε βάρος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αναστέλλεται μέχρι τη δημοσίευση της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπό κρίση υπόθεση.

8 Οι ενάγοντες της κύριας δίκης, λόγω του διεθνούς χαρακτήρα της υπόθεσης και της θέσπισης του εν λόγω νόμου, ζήτησαν από το Tribunale ordinario di Brescia να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης, διότι φρονούν ότι τα γερμανικά και τα ιταλικά δικαστήρια έχουν παραβιάσει τις διατάξεις του διεθνούς δικαίου που διασφαλίζουν στους Ιταλούς πολίτες την άσκηση των δικαιωμάτων τους, και συγκεκριμένα τα άρθρα 17 και 47 του Χάρτη.

9 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι απολαύει ετεροδικίας δυνάμει του διεθνούς δικαίου, πράγμα που έχει επιβεβαιωθεί αφενός σε πολλά κράτη μέλη και αφετέρου με πολλές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και με τη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για την ετεροδικία των κρατών και της περιουσίας τους, την οποία ενέκρινε η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 2 Δεκεμβρίου 2004. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προσθέτει ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη, διότι, δυνάμει της συνθήκης ειρήνης του 1947, η Ιταλική Δημοκρατία παραιτήθηκε έναντι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας από κάθε αίτημα αποζημίωσης.

10 Το αιτούν δικαστήριο, το οποίο εκτιμά ότι η αγωγή των εναγόντων πρέπει να γίνει δεκτή, διευκρινίζει ότι αντικείμενο της αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης αποτελεί το ζήτημα της ένστασης ετεροδικίας, εξεταζόμενο με κριτήριο το δίκαιο της Ένωσης, και συγκεκριμένα τη Συνθήκη της Λισσαβώνας και τον Χάρτη. Το εν λόγω δικαστήριο προσθέτει ότι η ερμηνεία την οποία ζητεί, καθόσον αφορά δύο κράτη μέλη, θα του δώσει τη δυνατότητα να επιλύσει το ζήτημα της ετεροδικίας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

11 Κατόπιν αυτών, το Tribunale ordinario di Brescia αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Αν ληφθούν υπόψη οι διεθνείς υποχρεώσεις του γερμανικού κράτους (άρθρα 2 και 5, παράγραφος 2, της Συμφωνίας του Λονδίνου της 27ης Φεβρουαρίου 1953, περί εξωτερικών γερμανικών χρεών […]), αντιβαίνουν μήπως στο άρθρο 6 [ΣΕΕ] και στα άρθρα 17, 47 και 52 του Χάρτη […] η επίκληση ενώπιον ιταλικού δικαστηρίου του προνομίου της ετεροδικίας [του εν λόγω κράτους] ως προς τις αστικές υποθέσεις σε σχέση με τα περιστατικά της προκείμενης υπόθεσης […] —το οποίο δεν ισχύει πλέον μετά τις 11 Μαρτίου 2004 (προπαρατεθείσα απόφαση Ferrini [του Corte suprema di cassazione])— και η συμφωνία [που υπέγραψε η Γερμανία με την Ιταλική Κυβέρνηση στην Τεργέστη στις 18 Νοεμβρίου 2008] για να κινηθεί ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου διαδικασία (η οποία έχει λάβει αριθ. υπόθεσης 143/2008 General list), σε συνδυασμό με τη σχετική ιταλική ρύθμιση του νόμου 98/2010, η οποία καθιστά μη εκτελεστές τις ιταλικές δικαστικές αποφάσεις που αφορούν σοβαρά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας;

2) Έθιγε μέχρι τις 11 Μαρτίου 2004 ([προπαρατεθείσα] απόφαση Ferrini [του Corte suprema di cassazione]) τα δικαιώματα που είχαν οι ενάγοντες, βάσει των άρθρων 17 και 47 του Χάρτη […], η εφαρμογή του άρθρου 7 του Reichsbeamtenhaftungsgesetz (νόμου για την ευθύνη του Ράιχ για τους δημόσιους υπαλλήλους του) (απόφαση του Bundesgerichtshof της 26ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση III ZR 245/98 [και] απόφαση του Bundensverfassungsgericht της 15ης Φεβρουαρίου 2006 στην υπόθεση 2 Bvr 1476/03), όσον αφορά εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, που αποκλείει, κατά παράβαση του άρθρου 2 της Συμφωνίας του Λονδίνου του 1953 περί εξωτερικών γερμανικών χρεών, το δικαίωμα των Ευρωπαίων πολιτών να αποζημιωθούν από το Γερμανικό Δημόσιο, πράγμα που σημαίνει ότι η επίκληση προθεσμίας παραγραφής είναι αντίθετη με τις κοινοτικές υποχρεώσεις και ειδικότερα με τα άρθρα 3 [ΣΕΕ] και 4, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, [ΣΕΕ], και με την αρχή venire contra factum proprium nulli conceditur;

3) Αντιβαίνει στο άρθρο 4, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, [ΣΕΕ] και στο άρθρο 21 [ΣΕΕ] η ένσταση της εναγόμενης Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για ύπαρξη ετεροδικίας, καθόσον αποκλείει την αστική ευθύνη της εναγόμενης που γεννάται με βάση τις αρχές που είναι κοινές στα δίκαια των ευρωπαϊκών κρατών (άρθρο 340 [ΣΛΕΕ]) λόγω της εκ μέρους της παραβίασης του διεθνούς δικαίου (της απαγόρευσης της δουλείας και της καταναγκαστικής εργασίας) έναντι πολιτών άλλου κράτους μέλους;»

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

12 Το Δικαστήριο, δυνάμει των άρθρων 92, παράγραφος 1, και 103, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του, όταν είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

13 Το αιτούν δικαστήριο θέτει με τα ερωτήματά του κατ' ουσία το ζήτημα αν η ένσταση ετεροδικίας ως προς τις αστικές υποθέσεις, την οποία προβάλλει βάσει του διεθνούς δικαίου η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων και όπως την εφαρμόζει το κράτος μέλος αυτό στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης με βάση το εσωτερικό του δίκαιο, και ο νόμος 98/2010 αντιβαίνουν στα άρθρα 3 ΣΕΕ, 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, 6 ΣΕΕ, 340 ΣΛΕΕ και στα άρθρα 17, 42 και 52 του Χάρτη.

14 Υπενθυμίζεται ευθύς εξαρχής ότι από το άρθρο 5, παράγραφος 2, ΣΕΕ προκύπτει ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δρα μόνον εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων τις οποίες της έχουν απονείμει τα κράτη μέλη με τις Συνθήκες για την επίτευξη των σκοπών που ορίζουν οι Συνθήκες αυτές και ότι κάθε αρμοδιότητα που δεν έχει απονεμηθεί με τις Συνθήκες στην Ένωση ανήκει στα κράτη μέλη.

15 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο, στο πλαίσιο των αιτήσεων για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που του υποβάλλονται βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, μπορεί να ερμηνεύει το δίκαιο της Ένωσης μόνον εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων οι οποίες του έχουν απονεμηθεί (βλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2010, C-400/10 PPU, McB., Συλλογή 2010, σ. I-8965, σκέψη 51, και διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2011, C-483/11 και C-484/11, Boncea κ.λπ. και Budan, σκέψη 32). Ειδικότερα, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, να αποφαίνεται επί της ερμηνείας διατάξεων του διεθνούς δικαίου που δεσμεύουν τα κράτη μέλη εκτός του πλαισίου του δικαίου της Ένωσης (απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1973, 130/73, Vandeweghe κ.λπ., Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 795, σκέψη 2).

16 Εν προκειμένω η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά την αγωγή αποζημίωσης που έχουν ασκήσει ορισμένοι πολίτες ενός κράτους μέλους κατά άλλου κράτους μέλους για περιστατικά που συνέβησαν κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, δηλαδή πριν από τη δημιουργία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

17 Το αιτούν δικαστήριο δεν παραθέτει κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται ότι το Δικαστήριο είναι καθ' ύλη αρμόδιο. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί καταρχάς από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί της ερμηνείας αφενός της γενικής αρχής του διεθνούς δικαίου περί ετεροδικίας των κρατών και αφετέρου της συμφωνίας περί εξωτερικών γερμανικών χρεών, στην οποία η Ένωση δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος, και στη συνέχεια του ζητεί να εξακριβώσει αν η νομοθεσία και η στάση δύο κρατών μελών είναι σύμφωνες, με βάση την εν λόγω ερμηνεία, με τις διάφορες διατάξεις των Συνθηκών ΕΕ και ΛΕΕ και του Χάρτη.

18 Δεν αμφισβητείται ότι η Ένωση οφείλει να ασκεί τις αρμοδιότητές της τηρώντας το διεθνές δίκαιο (βλ., κατ' αναλογία, τις αποφάσεις της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-286/90, Poulsen και Diva Navigation, Συλλογή 1992, σ. I-6019, σκέψη 9, και της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-366/10, Air Transport Association of America κ.λπ., Συλλογή 2011, σ. I-13755, σκέψη 123). Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει να εφαρμόζει το διεθνές δίκαιο και ενδέχεται να κληθεί να ερμηνεύσει ορισμένους κανόνες του δικαίου αυτού, μόνο όμως εντός του πλαισίου της αρμοδιότητας που έχουν απονείμει στην Ένωση τα κράτη μέλη.

19 Δεν υπάρχει όμως καμία ένδειξη ότι η περίπτωση την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης θα μπορούσε να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και, συνακόλουθα, των κανόνων του διεθνούς δικαίου που έχουν σημασία για την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ερμηνεύσει και να εφαρμόσει τους κανόνες του διεθνούς δικαίου που σκοπεύει να εφαρμόσει στην εν λόγω περίπτωση το αιτούν δικαστήριο.

20 Συναφώς το Δικαστήριο επισημαίνει επίσης ότι, όσον αφορά την ερμηνεία και εφαρμογή της αρχής της ετεροδικίας των κρατών σε σχέση με την αγωγή αποζημίωσης που έχουν ασκήσει πολίτες ενός κράτους κατά άλλου κράτους για περιστατικά που συνέβησαν κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, τα δύο ενδιαφερόμενα κράτη μέλη έχουν υποβάλει το ζήτημα στην κρίση του Διεθνούς Δικαστηρίου, του οποίου την αρμοδιότητα δεν αμφισβητούν. Το εν λόγω δικαστήριο κήρυξε εαυτό αρμόδιο και εξέδωσε απόφαση επί της ουσίας στις 3 Φεβρουαρίου 2012.

21 Από όλα τα παραπάνω συνάγεται ότι το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο καθ' ύλη για να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα.

22 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Ένωση μπορεί να ερμηνεύει τους κανόνες του διεθνούς δικαίου στους οποίους αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο, από το άρθρο 28 της Σύμβασης της Βιέννης για το δίκαιο των συνθηκών, που δεσμεύει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και αποτελεί μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης ως κανόνας του εθιμικού διεθνούς δικαίου (βλ., κατ' αναλογία, την απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2010, C-386/08, Brita, Συλλογή 2010, σ. I-1289, σκέψη 42), συνάγεται ότι οι διατάξεις μιας συνθήκης δεν δεσμεύουν τα συμβαλλόμενα κράτη, όσον αφορά πράξεις προγενέστερες ή γεγονότα προγενέστερα της έναρξης της ισχύος της, εκτός αν στη συνθήκη έχει εκφραστεί διαφορετική πρόθεση.

23 Από τις Συνθήκες όμως δεν προκύπτει καμία τέτοια διαφορετική πρόθεση, ώστε η αρμοδιότητα της Ένωσης να μπορεί να καλύψει ακόμη και περιστατικά όπως τα περιστατικά της υπόθεσης της κύριας δίκης, τα οποία είναι προγενέστερα της δημιουργίας της Ένωσης.

24 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο κατά χρόνο για να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα.

25 Όσον αφορά ειδικότερα τις διατάξεις του Χάρτη των οποίων την ερμηνεία ζητεί το αιτούν δικαστήριο, υπενθυμίζεται απλώς ότι, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, οι διατάξεις του απευθύνονται στα κράτη μέλη μόνο σε περίπτωση κατά την οποία τα κράτη αυτά εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης. Επιπλέον, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου αυτού άρθρου, ο Χάρτης δεν διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης πέραν των αρμοδιοτήτων της Ένωσης και δεν δημιουργεί νέες αρμοδιότητες ή νέα καθήκοντα για την Ένωση ούτε τροποποιεί τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα που καθορίζονται στις Συνθήκες. Επομένως, το Δικαστήριο καλείται, λαμβάνοντας υπόψη τον Χάρτη, να ερμηνεύει το δίκαιο της Ένωσης εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων οι οποίες έχουν απονεμηθεί στην Ένωση (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2011, C-256/11, Dereci κλπ., Συλλογή 2011, σ. I-11315, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Δεδομένου όμως ότι η περίπτωση την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης και, συνεπώς, το Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα, οι σχετικές διατάξεις του Χάρτη δεν μπορούν να θεμελιώσουν από μόνες τους νέα αρμοδιότητα.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της αίτησης του Tribunale ordinario di Brescia για την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Επί των δικαστικών εξόδων

28 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) διατάσσει:

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της αίτησης του Tribunale ordinario di Brescia (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

(υπογραφές)